

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 707/06
20.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, МУП Републике Србије, Секретаријат у Краљеву, коју заступа пуномоћник БА, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж.1551/05 од 13.02.2006. године, у седници одржаној 20.07.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж.1551/05 од 13.02.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Краљеву П.484/04 од 23.09.2005. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште решења начелника Секретаријата унутрашњих послова у Краљеву од 24.05.1999. године и пресуда Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова РС од 25.06.1999. године, као и да се тужена обавезе да тужиоца врати на послове полицајца у полицијској станици СУП Краљево и да му призна сва права која му из радног односа припадају. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати на име накнаде штете због изостале зараде за период од марта 1999. године закључно са септембром 2005. године новчане износе са припадајућом законском каматом ближе опредељене у овом ставу, док је ставом трећим изреке одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади штету због неисплаћеног регреса, са припадајућом каматом (чији су износи такође ближе опредељени овим ставом). Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Краљеву Гж.1551/05 од 13.02.2006. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.361. став 2. тач.9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни повреде из тач.12. истог става, на које се у ревизији указује, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама које нису противуречне записницима о датим исказима и прибављеним исправама, а у побијаној пресуди оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у МУП-у Републике Србије, распоређен на радно место полицајца у полицијској станици Краљево, а радни однос му је престао на основу решења начелника СУП-а Краљево од 24.05.1999. године, због теже повреде радне обавезе и дужности из чл.50. став 1. тач.1. Закона о унутрашњим пословима Републике Србије, због тога што је одбио наређење претпостављеног старешине и __.1999. године није отишао са јединицом на извршење безбедоносних задатака на подручје Косова и Метохије. Против ове одлуке, тужилац је благовремено изјавио жалбу, која је пресудом Вишег дисциплинског суда МУП-а Републике Србије од 25.06.1999. године одбијена, а првостепена одлука потврђена. Пре доношења оспорених решења, командир полицијске станице Краљево, __.1999. године је поднео дисциплинску пријаву против тужиоца, на основу које је начелник СУП-а 23.03.1999. године ставио захтев за покретање дисциплинског поступка. Тужилац је у току дисциплинског поступка (као и судског) истицао да на извршење задатка није отишао, јер је болесну мајку морао да води на контролу у Београд, а да је његов брат од __.1999. године до __.1999. године био ангажован у резервном саставу Војске Југославије. Међутим, нижестепени судови су утврдили и да тужилац живи у заједничком домаћинству са оба родитеља, а да је за радни задатак сазнао __.1999. године, видевши своје име на списку радника који иду на Косово, а исто му је и усмено саопштено __.1999. године, од стране непосредног старешине.

Кол овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног

код овоко утврђеног тивени под става, нижестопени судови су правилном применом материјалног права, основано закључили да је тужилац, одбијањем наређења претпостављеног старешине да са јединицом крене на извршење задатка на друго подручје (Косово), учини повреду радне обавезе која је предвиђена чл.50. став 1. тач.1. Закона о унутрашњим пословима ("Сл.гласник РС" бр.44/91 ... 101/05). Ова повреда представља разлог за изрицање мере престанка радног односа запосленом, па је на овај начин настао и основ за доношење решења о престанку радног односа тужиоцу, у смислу чл.52. став 1. тач.3. истог Закона.

Наводима тужиоца да на извршење задатка није могао да крене због болести мајке, не представља околност која би утицала на другачију квалификацију тужиоачеве радње, осим као теже повреде радне обавезе. Наиме, околност да је тужилац за задатак сазнао још __.1999. године, а да је требао да крене на извршење __.1999. године, као и да у домаћинству у коме живи (поред брата и мајке) има и оца, то је имао довољно времена да на други начин организује превоз мајке до Београда, због чега ова околност не може утицати на ослобађање тужиоца од одговорности за повреду радне обавезе која му је стављена на терет.

Доношењу решења претходили су подношење дисциплинске пријаве и захтев за покретање дисциплинског поступка од стране надлежних органа у смислу чл.10. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП-у РС ("Сл.гласник РС" бр.71/92), која је правилно примењена у време покретања поступка, док је у погледу надлежности за изрицање мера, такође правилно примењена одредба чл.9. став 3. Уредбе о унутрашњим пословима за време ратног стања ("Сл.гласник РС" бр.17/99), која је била на снази у време доношења одлука.

Наводи у ревизији да у време када је тужилац одбио да иде у друго место због болести мајке и да није знао да ће почети рат, су неосновани и без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер тежа повреда радне обавезе која му је стављена на терет је прописана Законом о унутрашњим пословима и независна је од ратног стања и започињања ратних операција. Прописи који су примењени и који су важили у време ратног стања, односе се на овлашћена лица за изрицање мера и казне за теже повреде радне обавезе (чл.9. став 3. Уредбе о унутрашњим пословима за време ратног стања), а не на учињено дело.

Имајући у виду да враћање запосленог на рад и признавање свих права из радног односа, па и право на исплату изосталих зарада и регреса, представља правну последицу поништаја одлуке о престанку радног односа, а да је у овој правној ствари утврђено да су одлуке тужене законите, то је правилном применом материјалних прописа одбијен захтев тужиоца и у овом делу.

Применом одредбе чл.405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО